

agtelse, jeg er overbevist om, at de interessere sig i høj Grad for deres Gerning, men de maa lede Selstabet efter dets Love, og efter disse Love er Stillingen den: En Afdeling for voksne Mænd, 1 for Kvinder og 1 for Børn — det taler jeg nu ikke videre om — men Betalingen er 600 Kr. foruden Beskædningsgodtgørelsen, som er mellem 20 og 80 Kr. aarlig, og for Personer, som ønske Enebørelse, men i øvrigt nyde samme Behandling som de andre Medlemmer, 800 Kr. foruden i Beskædningsgodtgørelse 100 Kr. Maa jeg spørge: Hvad kommer egentlig den Del af Virksomheden os ved, for saa vidt vi ville naa ikke blot det Formaal at hjælpe de velstaaende Familier af med den Beværlighed, som det under deres Forhold kan være at have virkelige Sdioter i deres Hjem, og bidrage noget dertil, men ville hjælpe alle Folk? Jeg tror, De vil indrømme mig, at ligesom de 70—80 pCt. af Befolkningen ere de lavere, ubemidlet stillede, høre til den ringere Middelstand og de usformuende, saaledes skulde man vel mene, at der er forholdsvis det samme Antal aandsvage der som i de andre Klasser. Men hvis der nu er forholdsvis lige saa mange aandsvage, hvad hjælper saa de Tusinder, hvor de skulle anvendes efter de Regler, hvor der skal gives 600 Kr. om Aaret foruden Beskædningsgodtgørelse? Det er det, der forlanges, og det bliver uforandret efter Flertallets Forslag, selv om disse Tusinder gaa hen til en Fællesinstitution. Nu hørte jeg af det første, den ærede Ordfører sagde, at det var især dem fra de fattige Hjem, man vilde hjælpe o. s. v. Det har jeg nærmere omtalt, og deraf skal De ikke lade Dem affrække fra at udsætte til næste Aar. Skulde De saa i Sinde at nægte det, ligger deri ikke andet end en saa meget stærkere Opfordring til Ministeren om at paastynde sin Kommissions Arbejde saa meget, at der til Efteraaret kan foreligge for Rigsdagen et Forslag om denne Sag. Men den ærede Ordfører sagde endvidere, at der nu 'er indrettet i Nordjylland et Ayl til Hjælp for Sdiotanstalten for disses Vedkommende. Jeg kan ikke vide, om Ministeren vil svare jo paa det paa den ærede Ordførers Vegne, men jeg saa i Aftes tilfældigvis nogle Oplysninger derom, og det er tilfældigt, thi jeg tror ikke, at det ærede Udvalgs Flertal overhovedet har særlige Oplysninger derom, da man ingen har søgt. Det hedder kun: Det er til aandsvage — Værs'go', der er det! Det er saa hjærteligt og rart menneskeligt — altsaa er det forsvaret! Saa vidt jeg veed, agter man ude paa en Gaard, Eberup-

gaard, som var i en ganske mærkværdig romantisk Forfatning, da man overtog den, nu at bygge Bygninger til en meget stor Indretning. Det kunne de nok gøre; deres Formue er cirka halvsyvende Hundrede Tusinde, hvilket jo er glædeligt. Bygningen vil formentlig andrage en 3—400,000 Kroner, foruden hvad der behøves til Gaardens Opførelse, lad mig altsaa sige en halv Million. Det er taget rent paa Skøn, men vi ere jo ikke satte ind i Sagen saaledes enkeltvis; det er derfor kun mit eget personlige Skøn. En Anstalt i Nordjylland, hvor ældre og Børn osv. skulle hjælpe med ved Markarbejde og saadant, kan jo være noget meget fornuftigt. Men naar man nu siger til dem fra Flertallet, at det er indrettet, saa antager jeg dog, at det vil være et Par Aar eller 3, inden de saa den Historie indrettet, og indtil da have de vistnok intet, undtagen noget rent midlertidigt i det halvt opførte rønneagtige Vaaningshus, foruden at Bestyreren af Gaarden har et Par Børelser — jeg tror nu for Resten ikke stort paa det; det er i alt Fald ikke noget, der er indrettet. Men saa siger jeg, hvorfor saa tage det saa travlt? Hvorfor saa ikke hellere vente noget med Opfyldelsen af Anmodningen, indtil Beregningerne over den store Historie foreligge, og indtil det foreligger, at man vil sælge „Gamle Bassehus“, til hvilken Pris dette vil blive, og hvorledes Stillingen i det hele vil blive. Da kunne vi saa haand i Hante med vore Benge efter nyere Regler, ikke efter de 600 Kroners Regel foruden Klæder fra Hjemmet — det tror jeg nok, der forlanges trods Ministeriets Understøttelse. Vi kunne da efter lovbestemte Regler saa Indskydelse med paa denne Anstalts Skæbne, hvis den skal have saa stort Tilskud, som her er Tale om. Det tror jeg, vi bør gøre først. Vi maa sætte vore Betingelser samtidig med, at vi yde en saa stor hderlig Bevilling. Det er, tror jeg, det forstaaeligste, thi have vi først givet Tilskudet her, kunne vi skyde en hvid Binde efter at saa nogen Indskydelse paa denne Anstalt, som vi dog billigvis efter Omstændighederne burde have. Altsaa summa summarum paa Mindretallets Vegne raader jeg navnlig dem, som mene, at vore Betragtninger om denne Sag virkelig snarest bør lede til, at de fattige aandsvage i Fremtiden kunne blive hjulpe paa en ganske anderledes flydende Maade, til at udsætte Afgørelsen i disse Maanedes. Sige De Nej til disse Forslag, bethder det: Kom frem med Forslag om det, de have tænkt, og tænk ikke paa at jævne det mellem de private Selstaber ved stadigt 30,000 Kr. mere om Aaret fra Ministeriets